

Pregó Festes Puríssima Xiqueta 2016

Francisco Buigues Mengual

Autoritats, Sra. presidenta de la Comissió de Festes, reines Major i Infantil, festers i festerets, amics i veïns, benvolgut poble de Benissa, molt bona nit a tots.

No puc ni dec començar d'una altra manera este acte sense, en primer lloc, expressar el meu agraïment a la Comissió de Festes, a tots els festers, per l'immens honor que m'han atorgat en triar-me Pregoner de les Festes del 2016, les vostres Festes, que amb tanta il·lusió i esforç heu preparat. Em sent immensament feliç i orgullós pel vostre oferiment i per la confiança dipositada en mi per a presidir este magnífic acte, prelude de les festes d'enguany. Un any que, a més, és també particularment especial per a mi, perquè el meu fill, Pau, forma part de la vostra Comissió; per açò em sent doblement orgullós d'estar ací, amb tots vosaltres, per a anunciar, amb enorme alegria i satisfacció, el començament de les Festes Patronals de Benissa de 2016 en honor a la nostra patrona la Puríssima Xiqueta.

En esta Església Parroquial, en este altar major, és on he celebrat alguns dels esdeveniments més importants de la meua vida i, ara, esta nit, el Pregó. Si vostés m'ho permeten, no vull deixar passar esta ocasió que se'm brinda, per a manifestar públicament la meua gratitud i estima a este poble, Benissa, al que considere també com a meu, per com m'ha acollit de bé, com m'ha tractat sempre i on he passat alguns dels millors anys de la meua vida. És per a mi un privilegi viure i treballar ací.

Em presente ací, esta nit, davant vostés, molt content, com no podia ser d'una altra manera, perquè una proposta així només es presenta una vegada en la vida; però també amb molt respecte i alguns dubtes, no pocs, assumint la responsabilitat adquirida en acceptar este oferiment i més, tenint en compte els magnífics pregons que s'han realitzat durant estos anys. Tant i tan bé s'ha dit d'este poble i de les seues festes en un moment tan especial com este que, realment, poc més podria jo afegir que la majoria de vostés no coneixen ja. Tampoc pretenc solemnitzar excessivament este acte convertint-lo en una conferència o en un sermó. Si alguna cosa he tingut clar, des d'un principi, és que esta nit no vull parlar-los de medicina. Com estem en festes, parlaré de les festes.

Així doncs, no puc ni vull deixar passar esta ocasió per a parlar com puga i de la millor manera que sàpia de les nostres Festes Patronals, tal com jo les sent. I ho faré amb tota la meua obstinació, perquè entenc que fer el Pregó, és una forma única i especial d'homenatjar i contribuir a la Festa. I ho intentaré fer sense excedir-me en el temps. Com bé saben vostés, pregonar la Festa no consisteix solament a anunciar-la, convidant-los a participar en ella, com si es tractara d'un bàndol municipal; és abans de res, proclamar-la, d'una forma animosa, entusiasta i convincent. Però per a convèncer

és necessari, almenys, conèixer, però sobretot voler. Puc dir-los, amb tot convenciment, que conec bé i vull estes festes des de ja fa molt temps.

Per la Festa estem ací reunits i jo comparec davant vostés. En realitat, si estem tots ací, no és només per la Festa, lògicament, sinó també per devoció i autèntic compromís amb la nostra Patrona, amb la nostra gent i amb el nostre poble. A més, també és just reconèixer que, en bona part, la nostra presència ací es deu a l'esforç i al sacrifici de les nostres famílies, als quals els devem, no solament la vida, sinó també les nostres creences i tradicions.

Amb estes premisses he decidit, esta nit, parlar-los de tot cor, de manera sincera i afectuosa. Intentaré recuperar mentalment records, experiències i vivències passades. Vull compartir amb vostés l'alegria i l'emoció que tots sentim per les nostres Festes Patronals. No pretenc, ni de bon tros, en estos moments, descobrir-los res especial d'elles; senzillament vull revivre amb vostès, durant uns minuts, els moments que personalment considere més significatius de les Festes. Vull que ara mateix ens anticipem a la seua celebració per uns dies, imaginant-los, sentint-los i sent més conscients d'ells; així, arribat el moment, podrem apreciar-los i gaudir-los, si cap, amb major entusiasme i plenitud.

No considere, en absolut, que siga per la meua banda un atreviment parlar-los d'este poble i de les seues Festes Patronals, a pesar que vinc d'un altre lloc, perquè em sent perfectament integrat en esta comunitat; no solament perquè ja fa uns anys que visc ací, sinó perquè també he participat activament en les festes. D'altra banda, al meu treball, sempre li agrairé l'oportunitat que m'ha donat de conèixer i apreciar d'una forma especial i més propera a molta gent del poble; pacients als quals considere també amics.

Com saben vostés, vinc de Teulada, on vaig nàixer i em vaig criar. És el meu poble; un poble que sempre voldré i portaré en el meu cor. Allí conserve unes de les parts més importants i que més vull de la meua vida; els meus pares i la meua família.

De Teulada a Benissa. Un viatge en el temps que he realitzat de la mà de la meua dona. Un desplaçament tan senzill i natural com el que realitza la branca d'un fruiter que, amorosament, és podada del tronc que l'ha engendrat per a ser empeltada en un altre arbre, en una altra terra, on viurà i donarà els seus fruits.

Intentant recordar en el passat, la primera imatge que aconseguisc visualitzar de Benissa és, precisament, esta que contemple ara mateix, la de la Puríssima, fa ja molts anys, al final de la processó, en companyia dels meus pares. Des de llavors, fins ara, han passat, probablement, més de 40 anys; és com si, d'alguna manera, la Puríssima haguera dirigit la meua vida, d'una forma subtil, quasi inapreciable, encarrilant-la fins a este poble, i fins ací, esta nit. Per tot açò, sempre li estaré eternament agraït.

Si algú de fora em pregunta què és per a mi Benissa, li diria que, a més de la meua llar i de la meua casa, és abans de res, la gent, bona gent, el seu autèntic patrimoni; però particularment les seues dones, representades enguany magníficament per les nostres festeres i, especialment, per les nostres Reines de Festes, Andrea i Sara. Crec no equivocar-me doncs, si us dic que Benissa té un esperit clarament femení expressat en dues paraules, les més dolces, representatives i repetides per qualsevol benisser, en qualsevol lloc i circumstància: Puríssima Xiqueta.

A Benissa la considere i la vull com a una dona; la dona per excel·lència. Per a mi, Benissa és una dama bella i distingida; alegre i apassionada; senzilla i treballadora; dolça, bondadosa i amant dels seus; noble i amb caràcter; forta com la roca de la salve i amb un gran cor, puríssim, com el d'una xiqueta, la seua Patrona. Així és Benissa. No és que ho diga jo ara per dir-ho. Són paraules arreplegades en el Cant a Benissa, que no és, només, un excel·lent homenatge al poble; considere que és, també, un himne a les seues dones, el seu autèntic tresor, simbolitzades, en última instància, per la seua Patrona, la Puríssima Xiqueta.

Parlar de Benissa és parlar també de Festa. No es pot conèixer ni apreciar realment Benissa sense visitar-la durant les seues Festes Patronals, per la bellesa i l'encant del poble, així com per la intensitat i la passió amb la qual es viuen estes festes.

He tingut l'oportunitat i la fortuna de ser fester a Benissa en dues ocasions. La primera vegada, d'acompanyant, l'any 1984 i la segona, fa ara exactament 10 anys, l'any 2006. Descobrir Benissa en festes l'any 84, un any singular, el del III Centenari, va ser per a mi una experiència inoblidable. Em vaig enamorar de Benissa i de les seues Festes aquell mateix any. Podria dir que va ser un amor a primera vista (i en les meues primeres Festes). Encara m'emocione en recordar les mirades lluminoses d'aquelles cares radiants de felicitat de les festeres. Recorde aquell somriure afectuós i entusiasta de la gent, en el carrer, provocat per l'alegria compartida. Escolte encara els riures feliços dels festers barrejats amb l'encant de la música de la Banda. Enyore la complicitat del poble que em convidava a participar de la festa. Encara note eixa aroma embriagadora i incomparable de l'ambient fester. Recorde els carrers magníficament adornats d'aquell any que vestien sensualment el poble, com a poques vegades jo havia vist. Però el que més em va seduir de Benissa va ser, sens dubte, el seu gran cor. Vaig sentir el seu bategar palpitant, per primera vegada, en experimentar la devoció i l'amor fervorós del poble a la seua patrona. Realment extraordinari.

Sempre recordaré l'afecte amb el qual em van rebre els festers joves de la Comissió, els Quintos del 65 (La Quinta del Mogolló). Sense conèixer-los, pràcticament, em van tractar com a un més; vaig sentir el seu suport i vaig gaudir d'aquelles festes com si sempre haguera estat ací. Des de llavors, fins avui, els considere a tots com a vertaders companys i amics.

Qui anava a dir-me, aleshores, fa ara 32 anys, que jo estaria ací mateix, en estos moments, pregonant les festes i que el meu fill, com a fester, estaria ara en els mateixos bancs en els quals vaig estar jo. Sincerament pense que és un somni fet realitat.

Parafraçant a Hemingway quan deia que “si tens la sort d'haver viscut a París quan eres jove, després París t'acompanyarà, vages on vages, la resta de la teua vida”, personalment pense que, si tens la sort d'haver sigut fester a Benissa quan eres jove, després Benissa i la seua Patrona, la Puríssima Xiqueta, t'acompanyaran, vages on vages la resta de la teua vida.

Aquella va ser la meua primera presa de contacte amb el poble i les seues festes. Des de llavors, fidel a la relació amorosa amb el poble, any rere any, pràcticament sense excepció, no he deixat d'acudir a la cita anual de les Festes.

Durant tot este temps, he pogut comprovar que Benissa està enamorada de la Puríssima; és la seua mare, la seua reina i el seu autèntic tresor. He sigut testimoni de la passió insaciable, nascuda de l'ànima, del poble de Benissa a la seua Patrona. Es demostra a cada moment de l'any, en qualsevol lloc o circumstància, però sobretot, de manera molt especial, quan arriben les Festes Patronals.

Durant l'ofrena floral es pot constatar, visiblement, la devoció que sent Benissa per la Puríssima. És un acte emblemàtic en el qual, any rere any, confirmem el nostre compromís d'amor i de fidelitat amb la nostra Patrona; un compromís transmés generacionalment i que mantindrem al llarg de les nostres vides. Açò és el que, veritablement, celebrem durant estes festes.

L'ofrena és, a més, el perfecte homenatge del poble a la seua Patrona; és una visita alegre i desitjada que li fem a la nostra mare, tots junts, amb la nostra millor disposició, per a oferir-li, a través de les flors i de tot cor, no solament el nostre respecte i afecte, sinó el millor de nosaltres mateixos, és a dir, el nostre cor.

Per als benissers, la Puríssima és més que una medalla que s'imposa el dia de l'Ofrena i que es porta amb orgull; en realitat, és un autèntic marcapassos implantat delicadament en el nostre pit, que dirigeix el nostre cor perquè treballe sempre sincrònicament al ritme i les exigències que li marca l'amor. En realitat, ens marca el camí a seguir per la vida i com viure; el cor apassionat i ple d'alegria; els braços sempre oberts als altres i en les butxaques només l'indispensable per a viure dignament; perquè l'autèntica riquesa la portem sempre dins de nosaltres, en el cap i en el cor.

Al meu entendre, un dels actes més significatius i amb major càrrega emotiva de les festes és, sens dubte, la Processó del diumenge en honor a la nostra Patrona. La Processó simbolitza el nostre trànsit per la vida; un trajecte amb un principi i un final. En realitat, la vida no deixa de ser una processó. Eixim de casa de bon matí per a tornar a entrar al final del dia. Este camí el solem fer acompanyats de la gent que coneixem i volem; cadascú, cada pal, aguantat el seu ciri amb la major dignitat possible; intentant que no s'esfume la flama de la felicitat; il·luminant-nos i recolzant-nos mútuament, a

través dels carrers i de les dificultats que ens toca recórrer; però sempre esperançats i confiats perquè en este viatge anem acompanyats per la nostra mare i referent vital, la Puríssima Xiqueta.

Durant la celebració de la processó es pot sentir, especialment, eixe aire de misticisme i l'aroma de la devoció del poble a la seua Patrona. Sentiments a flor de pell que es fan especialment patents al final de la processó, quan la Puríssima entra en el temple i avança acompanyada, lentament, cap a l'altar, entre un tumult de gent emocionada i arremolinada al seu voltant, mentre els festers s'amuntonen al peu de l'altar. En eixos moments, afloren emocions úniques i incontenibles; la pell de gallina, el cor palpitant i la respiració agitada; les llàgrimes ennuvolen la nostra mirada; aplaudiments fragorosos sense interrupció ni descans; mirades orientades en una sola direcció, crits valents d'estima, aclamacions i càntics incessants; un eixam de mans que revolotegen elevant-se al cel i que intenten acariciar per tots els mitjans la seua Patrona, retardant el seu pas cap a l'altar; pensaments irresistibles que s'escapen al nostre control; records de moments passats i de familiars volguts i que ja no estan entre nosaltres; promeses; oracions i agraïments. Finalment, després de l'ascensió, quan la Puríssima arriba al seu cambril en l'altar, el goig aconseguix el seu punt culminant provocant un esclat ensordidor d'aplaudiments interminables. Alegria immensa i orgull. Este és, sens dubte, un dels millors moments per a descobrir i comprendre la magnitud de la festa, la fondària del sentiment i la vertadera ànima que identifica al poble.

Tots els actes programats durant la festa són realment importants i tenen el seu significat. Però, sense cap dubte, dos dels més emblemàtics i representatius de l'autèntic esperit i sentir benisser són l'ofrena i el tradicional Cant de la Salve del dia del Riberer.

L'ofrena i el pregó del dia del Riberer, al meu entendre, representen un excel·lent i sentit homenatge del poble a un estil i a una forma d'entendre la vida, la bonhomia per excel·lència, simbolitzada a Benissa pels riberers. Els riberers eren persones amants del seu poble i de la seua terra; sobretot bones persones; homes de fe; gent senzilla, treballadora i amb una capacitat de sacrifici incommensurable; disposats a anar on siga, fer el que siga i deixar-ho tot pels seus, per la seua família. Són per a tots nosaltres el perfecte exemple de com s'ha d'afrontar la vida.

Quan pense en els riberers, recorde tres persones; un riberer de Benissa, Antonio Martínez, veí i amic de la meua família; una excel·lent persona que vaig tenir el privilegi de conèixer fa uns anys, i dos riberers de Teulada, el meu avi i mon oncle Vicent Mengual; dues persones que he volgut molt per la seua bondat i la seua honestat. Si m'ho permeten vostés, a tots ells i a tots els riberers de Benissa vull dedicar esta nit el pregó.

Esta és una nit especial d'emocions i sentiments retrobats. Parlant de sentiments, no podem oblidar que el tradicional Cant de la Salve del dia del Riberer, és una autèntica explosió de fe i d'orgull compartit del poble. És impressionant contemplar l'arribada de

la gent, plena d'alegria i felicitat, ballant entre càntics anticipats i riures desenfrenats; observes com la gent, precipitadament, va prenent posició i s'apinya en el carrer de la Puríssima, esperant impacientment l'arribada de la banda i desitjant alliberar la seua veu atronadora al cel de la nit. No hi ha paraules que puguen descriure l'emoció immensa que se sent quan comença la música i de forma meravellosament dissonant, cadascú a la seua manera i de la millor manera que pot, interpreta el cant i la salve amb tota la força de l'ànima. És una fascinant i perfecta imperfecció musical. És la veu del poble unit per la passió, per la tradició i per la seua música, que finalment esclata en el rugit de la traca final.

El 2006 és un any que sempre recordaré. Va ser l'any en què vaig formar part de la Comissió de Festes i, a més, acompanyant Marisa Bertomeu, vaig tenir el privilegi de presentar els actes de l'Elecció i de la Coronació de les Reines de Festes. Una cosa inoblidable.

D'aquell any recorde, especialment, la grandesa i l'espectacularitat dels escenaris muntats, que van ser dissenyats per David Ivars. Vaig descobrir aquell any, durant les festes, que no hi ha sensació més especial que aquella que es manifesta en el teu cor quan del braç de la teua parella, en companyia de la comissió, al ritme de la banda de música, en les cercaviles, recorres els carrers del poble amb la gent aplaudint al teu pas. És una emoció indescriptible i que t'embarga; desitjaries per un moment detenir el pas del temps i que el trajecte no acabara mai. Penses en l'orgull i en la felicitat que sents estant ací i en el privilegi que suposa formar part de la festa i de viure en este poble. No et canviaries per quasi res ni ningú en eixe moment.

Així doncs, he viscut les Festes Patronals des de dins i des de fora; puc dir sense temor i amb coneixement de causa, el que representen estes festes per als festers en particular i per al poble en general.

Ser fester de 40 a Benissa té un significat tremendament especial i exigeix un enorme compromís. És una cosa que no es pot descriure, s'ha de viure. Tinc molt clar que un ha d'estar ací, ser fester, per a sentir veritablement tot el que se sent i comprovar tot el que es treballa durant tot l'any. Per descomptat, ací es treballa moltíssim, us ho puc assegurar.

Tres són les condicions que, des del meu punt de vista, defineixen l'esperit del fester: voluntat, il·lusió i sacrifici. Ser fester també exigeix un equilibri amb la vida personal. Però, per damunt de tot, el més important i el que uneix realment la comissió és la fe i la creença en el que es vol i el que es fa; i es fa d'una forma totalment desinteressada pels altres, per la gent del poble, sent, a més, un exemple per a les futures generacions. Com deia Montesquieu, per a ser realment gran, cal estar sempre al servei de la gent i mai per sobre d'ella. Ser fester és una magnífica oportunitat per a comprovar-ho.

Per als festers, l'any de la Festa és inoblidable; és com una vida viscuda plenament en un sol any. Un any en el qual, a més de treballar i gaudir, descobreixes l'autèntic significat de la festa, coneixes de veritat a la gent i, sobretot, es forja autèntica amistat. Com bé diu el meu germà, no pots afirmar mai que coneixes realment a algú ni tampoc considerar que siga veritablement el teu amic sense haver compartit amb ell l'alegria de la festa.

L'any del fester és molt intens i enriquidor, tant en el pla personal com en el col·lectiu. Un any en el qual es desenvolupen amb talent certes qualitats i aptituds, necessàries perquè la festa tire endavant, tals com: diplomàcia i habilitats comunicatives; relacions socials; treball en equip; gestió empresarial; comerç al detall i venda ambulant; gastronomia local; arts escèniques, tècniques *antiestrés*, resolució de conflictes, i un llarg etcètera més, com han comprovat els festers d'enguany.

La Comissió de Festes és com una gran acadèmia d'autoformació; és el principal taller i escola generacional de benissers compromesos amb el seu poble, amb les seues creences i les seues tradicions. Encara que no hi ha un manual del bon fester, cada any, per estes dates, cada comissió ens deixa el seu propi llegat, en forma d'una memòria de fi de curs, que és, sens dubte, el magnífic Llibre de Festes. En realitat, la setmana de festes, per a la Comissió, és com la festa de graduació d'una llicenciatura que ha durat un any i que, quasi sempre, se supera amb matrícula.

Ser fester és estimar la festa i el poble. Igual que estimar, a ser fester no s'aprén, només es viu i se sent. És pura passió. Estimar la festa és com una meravellosa malaltia. Diuen bé, els que l'han patida, que a pesar de tots els sofriments, l'amor per la festa i per ser fester a Benissa enganxa per a tota la vida i provoca una incomparable i forta dependència mental i emocional. Prova d'açò és que, si tinguérem l'oportunitat, quasi tots estariem disposats a repetir.

Com a poble, la Festa és absolutament necessària i insubstituïble; sense ella, no seríem els mateixos. La Festa és unió, alegria compartida, amistat, identitat i tradició; unifica el poble malgrat la seua pluralitat i més enllà de les ideologies o de les creences. És l'autèntic motor de la nostra comunitat. Sense Festa, realment, no hi ha poble i sense la participació del poble tampoc hi ha Festa. En la Festa, com en la vida, no hi ha ningú que siga imprescindible, però tampoc es pot prescindir de ningú. La Festa és de tots i per a tots, no solament dels festers. Tots aportem, col·laborem, ajudem i, per descomptat, les gaudim; cadascú, a la seua manera, i en la mesura de les seues possibilitats.

Les nostres festes no poden ni deuen ser, necessàriament, les més cares ni tampoc les més espectaculars, perquè el cost monetari, per si mateix, no assegura ni molt menys la lluentor de les mateixes. Les nostres festes pot ser que, objectivament, tampoc siguen les millors sense que ens importe massa; el que és incontestable és que, per a nosaltres, són úniques i incomparables; les nostres, les més benivolgudes i desitjades. I

ho són, perquè estan organitzades pels nostres festers que, per a nosaltres, són els millors; autèntics mestres de cerimònia, que han treballat incansablement durant tot l'any; són especials també per la nostra participació i per l'alegria amb la qual les gaudim; però sobretot, són magnífiques, per l'harmonia i la companyia de la gent que coneixem i apreciem. Açò és el que és realment especial. Així doncs, el que més importa en la festa com en la vida mateixa, és gaudir-la senzillament d'una forma extraordinària sense que, a canvi d'açò, hàgem de fer res extraordinari. Per tant, no hauríem de deixar mai que la festa dure tan solament una setmana, ni només un any; hem de fer que l'esperit fester ens acompanye sempre cada dia al llarg de la nostra vida.

La meua àvia Pepa em va dir una vegada, amb molta raó, que perquè la festa siga autèntica, ha de ser capaç de fer-te riure i plorar; si no, no és festa. Encara recorde veure-la plorar, apuntada a la balconada de la meua casa, veient passar als festers amb la música. Em deia que el seu plor no era de tristesa, sinó de felicitat; la festa li recordava al meu iaio Vicent, quan vivia, i com eren de feliços junts; així mai ho podria oblidar. Tinc clar, que si alguna vegada algú ens recorda, no serà pel que hàgem dit, fet o tingut; serà pel que hàgem sigut capaços de fer-li sentir. Així, doncs, si la festa no ens emociona i no ens fa recordar, no és autèntica.

El millor de les Festes, sens dubte, són les Festes en si; la magnífica setmana que tots estem esperant amb il·lusió. El pitjor de les Festes, és que com saben, tot el que acaba de començar ja comença a acabar; com passa tot de ràpid; és molt dura la nit de la huitada, però sobretot el matí següent, quan et despertes i t'adones que ja ha acabat tot i tornes a la crua realitat; açò sí que és dur; tens la sensació que tot ha sigut com un magnífic somni viscut. Us dic que val la pena comprovar-ho per un mateix; si açò ocorre, significa que les festes s'han viscut i gaudit com toca, és a dir, amb la màxima intensitat i plenitud. A voltes pense que seria un somni tenir una última oportunitat, encara que només fora a títol simbòlic, de formar part de nou de la Comissió en complir els 60 anys, en companyia dels nostres amics i quintos de sempre. Seria una forma especial d'agrair a la Patrona la vida que ens ha permés viure.

Així doncs, festers, membres de la Comissió de la Puríssima Xiqueta de 2016, com a pregoner, us anime que feu honor a les Festes, les vostres festes. Ha arribat el vostre moment, el moment de gaudir. Ho mereixeu!

Us demane que visqueu plenament cada dia, amb alegria, les coses meravelloses de la festa i de ser fester. Sentiu l'emoció. Crideu d'entusiasme, rieu d'alegria i ploreu de felicitat, si és necessari. Gaudiu de la festa amb la màxima intensitat que us permeta el vostre cos i el vostre cor; del dia a la nit i de la nit al dia. Lluïu en cada acte les vostres millors mirades i somriures. Contagieu-nos d'alegria en el carrer, amb la vostra millor presència, amb la vostra simpatia, amb la música, la pólvora i el bullici fester. Estireu cada instant i cada mil·lèsima de segon, com si no existira un altre, en cada acte en el qual participeu, esprement-lo al màxim. No us guardeu res estos dies; esforceu-vos a

donar-ho tot per la Festa. No descuideu les vostres necessitats fisiològiques: ingeriu l'adequat per a no defallir; dormiu prou per a continuar somiant amb les vostres festes i deixeu que l'emoció de cada moment us emborratxe d'alegria. Memoritzeu en el disc dur del vostre cor cada sentiment i cada moment de la festa, únic i irrepetible. Recordeu sempre estes festes mentre tingueu ús de raó; us garantisc que sempre us acompanyaran allí on estiguen i on visqueu.

La meua més sincera enhorabona a tots i cadascun de vosaltres, així com a totes les vostres famílies.

Senyores i senyors, amics i veïns, poble de Benissa; ací tenen davant vostés els membres de la Comissió de Festes de la Puríssima Xiqueta de 2016. Tres generacions de benissers dels anys 1975, 1998 i 2008, integrats en un mateix projecte de festa, de comunitat i de poble, que sense descans i fins al final, han treballat de forma admirable, al màxim, per la festa, pel seu poble i per la nostra Patrona, fent bo el lema "Tots per a un i un per a tots".

Res de tot el que s'ha fet i s'ha preparat tindria sentit, si ara, arribat el moment, ens quedem al marge i no participem al màxim en tots i cadascun dels meravellosos actes organitzats per la Comissió de Festes.

Així doncs, en nom de la Comissió de Festes de 2016, us convide a tots a estes festes; seran unes autèntiques vacances compartides i simultànies per a tot el poble i sense eixir del poble, amb un magnífic programa fester. A gaudir s'ha dit.

Benissers i Benisseres, us desitge de tot cor, bones festes i bon any; que la Puríssima Xiqueta ens acompanye a cada moment de la vida, en cada lloc i ens done amor, salut i sort; que siguen molt feliços; desitge que puguem dir amb força i continuar dient, tots junts, amb una mateixa veu, ara i la resta de les nostres vides:

VISCA LA PURÍSSIMA XIQUETA.